

Eind 2019 ontvingen AnneLoes van Staa en Mark Mobach de eerste Deltapremie, een nieuwe, tweejaarlijkse prijs voor toonaangevend praktijkgericht onderzoek. De winnaars vertellen wat er volgens hen nodig is om onderzoek aan hogescholen een stap vooruit te helpen. 'Wie als lector braaf binnen de lijntjes blijft kleuren, zal geen impact kunnen realiseren. Een goede lector kan bovendien niet alleen tegen een stootje, maar deelt ook uit.'

Randvoorwaarden voor succesvol praktijkgericht onderzoek

De winnaars van de allereerste Deltapremie spreken

AnneLoes van Staa & Mark Mobach

Hogeschool Rotterdam, Hanzehogeschool Groningen, De Haagse Hogeschool

Praktijkgericht onderzoek is de afgelopen twintig jaar een steeds vaster onderdeel geworden van de Nederlandse hogescholen, in omvang, maar ook in kwaliteit en impact.

De invoering van de Deltapremie heeft als doel de zichtbaarheid en de maatschappelijke relevantie van praktijkgericht onderzoek te vergroten en lectoren te stimuleren zich te ontwikkelen tot ambassadeurs van dit onderzoek in de samenleving, het onderwijs en het onderzoeksdomein. De Deltapremie is een gezamenlijk initiatief van de

Vereniging Hogescholen en Regieorgaan SIA; de prijs, een premie van 500 duizend euro, wordt tweejaarlijks uitgereikt aan twee lectoren.

Door ons te selecteren als winnaars heeft de beoordelingscommissie laten zien dat zij het begrip 'impact van praktijkgericht onderzoek' breed opvat. Ze toont waardering voor de impact op de beroepspraktijk en de samenleving, maar ook voor die op het onderwijs en de wetenschap. Onderzoek, onderwijs en praktijk beïnvloeden elkaar continu; de unieke kracht van het praktijkgericht onderzoek aan hogescholen zit in de ontwikkeling van een onderscheidende onderzoeksinfrastructuur voor lectoren die de interactie tussen die drie mogelijk maakt.

Zoek de verbinding

Ondanks de verschillen in onderzoeksthema's en -domeinen blijken onze onderzoeksvisie en onze aanpak bij praktijkgericht onderzoek sterk overeen te komen. Wij zoeken steeds de verbinding tussen wetenschap, onderwijs en beroepspraktijk: de drie zijden van de driehoek (Figuur 1) moeten in evenwicht zijn. Dit sluit aan bij de opvatting van praktijkgericht onderzoek aan hogescholen als voorbeeld van modus-2-kennisproductie, zoals getypeerd door Gibbons en collega's (1994). Deze vindt plaats in de *context of application* en is inter- of transdisciplinair, waarbij er naast

Ondanks de verschillen
in onderzoeksthema's
blijken onze visie en aanpak
sterk overeen te komen

Wie zijn de winnaars van de Deltapremie?

In haar juryrapport waardeert de commissie het onderzoek van **Mark Mobach** om zijn multidisciplinaire aanpak. Bij zijn onderzoek gaat het altijd over de wijze waarop de gebouwde omgeving mensen en organisaties beïnvloedt (Mobach, 2009). Dat dit onderzoek zich bevindt op het kruispunt van verschillende domeinen (van openbaar vervoer tot gezondheidszorg), maakt het wetenschappelijk relevant en mogelijk om veel verschillende typen praktijkpartners te verbinden aan het lectoraat. Daarnaast is Mobach zeer betrokken bij het onderwijs, onder andere door het voortouw te nemen bij de ontwikkeling van een landelijk opleidingsprofiel Facility Management.

Ook de meerwaarde van de aanpak van **Anne-Loes van Staa** ligt volgens de jury in het feit dat zij werkt vanuit het KOP-model (kennis, onderwijs en praktijk, zie Figuur 1), waarmee de juiste kennis op de juiste plaats komt en de verspreiding naar deze drie domeinen breed is. Haar onderzoek richt zich op transities in de gezondheidszorg voor chronisch zieken; daarbij gaat het om het versterken van zelfmanagement en eigen regie, en de ondersteuning daarvan door zorgprofessionals, in het bijzonder verpleegkundigen. Naast diverse wetenschappelijke publicaties heeft haar onderzoek een hbo-leerboek en een kennisbundel over zelfmanagementondersteuning, een digitale Transitie Toolkit en diverse praktijkinnovaties opgeleverd. Ook draagt haar onderzoek naar jongeren met chronische aandoeningen bij aan het ontwikkelen van een Nationale Kwaliteitsstandaard Transitiezorg.

onderzoekers ook altijd andere partijen betrokken zijn. Het onderzoek is gelokaliseerd in heterogene, pluriforme configuraties van vaak tijdelijke verbanden tussen onder meer universiteiten, hogescholen, private en publieke instellingen, en het bedrijfsleven (Borgdorff, Van Staa, & Van der Vos, 2007). Dit in tegenstelling tot de 'klassieke' modus-1-kennisproductie, waarbij disciplinegebonden

wetenschappelijk onderzoek plaatsvindt in een academische context (meestal aan een universiteit) die zich kenmerkt door organisatorische homogeniteit, uniformiteit en stabiliteit. Hierbij is niet het onderscheid tussen universiteit en hogeschool (de institutionele context) leidend; in beide gevallen gaat het immers om systematische kennisproductie, maar dan met een verschillend doel. Hier past het onderscheid tussen *disciplinaire kennis* (die draait om feiten en procedures) en *professionele kennis* (die *embodied* en contextgebonden is en gaat over implementatie en evaluatie) (Griffioen, 2019).

Figuur 1 Het KOP-model: de driehoek kennis, onderwijs en praktijk

Professionals hebben overigens beide soorten kennis nodig. Daarom zijn wij beiden actief op het gebied van de ontwikkeling van nieuwe kennis én van de toepassing daarvan om de praktijk te helpen verbeteren. Naast praktijkinnovaties begeleiden wij docenten bij hun promotieonderzoek (PhD) en hechten wij waarde aan het publiceren in wetenschappelijke tijdschriften. Dat sluit aan bij een brede opvatting van

**Het onderzoek is gelokaliseerd
in heterogene, pluriforme
configuraties van vaak
tijdelijke verbanden**

Deze kleine revolutie verliep niet zonder slag of stoot, zoals wij uit eigen ervaring weten

academisch *scholarship*, zoals Griffioen recentelijk beschreef in *Th@ma* (2019-5).

Volgens ons is een goede lector geen pure onderwijsvernieuwer, academicus of praktijkinnovator, maar iemand die werkt op alle fronten en daartussen balanceert. Dat is een uitdagende opdracht, waarbij je vele hindernissen moet overwinnen, maar het maakt het lectorschap spannend, bevredigend en maatschappelijk relevant.

Kleine revolutie

Lectoraten bestaan nu bijna twintig jaar. In die relatief korte tijd heeft zich een kleine revolutie in het hoger beroepsonderwijs (hbo) voltrokken. De initiatiefnemer voor lectoraten, Ferdinand Mertens, toenmalig inspecteur-generaal van het Onderwijs, had in 1999 vooral een verbetering van het perspectief en de professionalisering van hbo-docenten voor ogen. Frans Leijnse, destijds voorzitter van de HBO-raad, koppelde dit aan de groeiende noodzaak van meer praktijkgericht onderzoek, waarbij hogescholen een schakel zouden vormen in de regionale kenniscirculatie. Hij kreeg het voor elkaar niet alleen hbo-bestuurders maar ook het ministerie en de Tweede Kamer in deze radicale, nieuwe opdracht van hogescholen mee te krijgen, tegen de zin van universiteiten en gezaghebbende instituten die zich met onderzoeksbeleid bemoeiden (Van Gageldonk, 2017).

Het hbo heeft beide doelstellingen ruimschoots gehaald. Inmiddels zijn de meeste hbo-docenten in het bezit van een mastertitel en er komen steeds meer gepromoveerde docenten bij. Onderzoek heeft een groter aandeel in het primaire proces gekregen. Er zijn nu bijna zeventienhonderd lectoren actief, vrijwel allemaal gepromoveerd en uiterst gedreven om onderwijs en onderzoek te verknoepen (Commissie Evaluatie Kwaliteit Onderzoek, 2019). Ook masteropleidingen en promovendi zijn nu een vast – zij het nog bescheiden – onderdeel van de meeste hogescholen. Daarmee is het hbo-landschap fundamenteel veranderd: een enorme kwaliteitsverbetering, en dat in korte tijd.

Van tijd tot tijd knokken

Deze kleine revolutie verliep niet zonder slag of stoot, zoals wij uit eigen ervaring weten. Onderzoek doen op hogescholen betekent, naast verrassende successen behalen, vooral keihard werken, van tijd tot tijd knokken en de moed niet opgeven. Dat lukt het best in een collectief. Wij zijn allebei gezegend met een sterke onderzoeksgroep en gemotiveerde collega's. Voor succesvol praktijkgericht onderzoek zien wij zes randvoorwaarden: visie, tijd, geld, ruimte, ondersteuning en lef.

1. Visie

Onderzoek moet altijd een onderdeel zijn van de visie en strategische agenda van een hogeschool. Dat vraagt van toezichthouders, bestuurders en managers gedegen kennis van (de complexiteit van) de uitvoering van de onderzoeksopdracht, plus overtuiging van de toegevoegde waarde van deze opdracht en inzicht in de wijze waarop je deze kunt versterken. Het helpt niet als de onderzoeksfunctie in de visie ondergeschikt is aan het onderwijs, maar ook niet als onderwijs en onderzoek gescheiden werelden blijven.

Qua omvang is onderzoek in het hbo nog erg bescheiden, nog niet heel stevig ingebed en er is nog weinig samenwerking met universiteiten. Wij zouden willen dat hogescholen meer samen optrekken, dat bestuurders vaker bij elkaar in de onderzoekskeuken kijken. Bovendien moeten hogescholen de lectoren meer betrekken bij de ontwikkeling van de onderzoeksvisie.

Neem de huidige discussie tussen de Vereniging Hogescholen en de VSNU (Vereniging van Universiteiten) over de derde cyclus. Hoe gaat die discussie, als zij zich beperkt tot het *professional doctorate* (PD), ons precies verder helpen? Hoe verhoudt het PD zich tot de PhD-trajecten die wij nu al begeleiden? Een bredere visie op promoveren is volgens ons essentieel (Griffioen, 2019; De Knecht, 2020). Het *ius promovendi* voor lectoren is een logische vervolgstap op de ontwikkeling van lectoraten en masteronderwijs op hogescholen (ook als kweekvijver voor nieuwe promovendi)

Het *ius promovendi* voor lectoren is volgens ons een logische vervolgstap

Een uitgekende balans is nodig tussen de dagelijkse realiteit en de stip aan de horizon

en sluit aan op de vraag naar meer maatschappelijk relevant onderzoek. Als er extra middelen komen voor promoties in het hbo en duidelijke kwaliteitscriteria voor begeleiding, is dit een positieve groeirichting. Maar erg snel gaat het allemaal niet. Op korte termijn hebben lectoren juist veel baat bij betere bestuurlijke afspraken over de huidige samenwerking met universiteiten. Hoe krijgen we betaald voor onze inzet en promovendi? Hoe krijgen we een gelijkwaardigere positie in promotiereglementen? Hoe regelen we dat: regionaal of landelijk? Een uitgekende balans tussen de dagelijkse realiteit en de stip aan de horizon is nodig voor stabiele groei van hoogwaardig praktijkgericht onderzoek in Nederland.

2. Tijd

Er is grote behoefte aan meer stabiliteit. Wij zijn al langere tijd lector en weten: voor het opbouwen en consolideren van een sterke onderzoeksgroep heb je een lange adem nodig. Laat dit een waarschuwing zijn voor iedereen die denkt dat je met praktijkgericht onderzoek *quick wins* kunt behalen en dat vaste aanstellingen voor lectoren of onderzoekers niet nodig zijn. Er is meer dan ooit behoefte aan een hoogopgeleide en stabiele personele bezetting van lectoren en lectoraatsleden, met goede arbeidscontracten. Samenleving, onderwijs en subsidiënten moeten immers op je kunnen bouwen en vertrouwen. De neiging van sommige bestuurders om vooral te investeren in sexy onderwerpen die vier jaar later alweer een stuk minder relevant zijn, is dus niet productief. De dynamiek zit in de praktijk, niet in de persoon van de lector of het trendy onderwerp.

Bovendien is het de opdracht voor ons als lectoren om over taaie maatschappelijke vraagstukken na te denken en deze aan te pakken. Het gat tussen weten en doen is groot en nieuwe kennis wordt te weinig en te langzaam in de beroepspraktijk toegepast. Dat kost tijd en moeite en vraagt om personele continuïteit.

Toch zijn er veel wisselingen en werken de meeste lectoren parttime op hogescholen (De Jong, 2016). De gedachte dat het voor lectoren zinvol is om een praktijk ernaast te hebben

lijkt logisch, maar zo'n dubbelaanstelling betekent minder tijd om te investeren in je onderzoeksgroep. Die andere praktijk moet bovendien ook echt iets bijdragen aan het lectoraat, en helaas is dat niet altijd het geval. Eén dag per week aan onderzoek kunnen besteden is onvoldoende effectief (Van Gageldonk, 2017). Er zou dan ook veel meer ruimte moeten komen voor voltijdslectoren en er zouden ruimere aanstellingen moeten komen voor docentonderzoekers.

3. Geld

Meer structurele middelen voor praktijkgericht onderzoek zijn dringend nodig. Het lijkt een open deur, maar de kraamkamer van onderzoek in het hbo heeft voeding nodig. De rijksbijdrage aan het hbo blijkt vaak te klein om lectoraten in stand te houden en in de matching voor projectfinanciering te voorzien; hogescholen kennen daarom soms vanuit hun onderwijsbudget extra middelen toe aan praktijkgericht onderzoek (Jongbloed et al., 2018). In welke mate dat gebeurt, verschilt sterk per hogeschool; dat hangt samen met de visie op onderzoek binnen die hogeschool. Er is structurele financiering nodig, omdat een lectoraat of kenniscentrum niet alleen uit lectoren kan bestaan en je het onderzoek niet alleen door studenten en (onervaren) docenten kunt laten uitvoeren; dat beperkt de impact van het onderzoek op de samenleving en het onderwijs te zeer en vormt eveneens een groot risico voor de kwaliteit van het onderzoek en de (inter)nationale reputatie van onze kennisinstellingen. Gekwalificeerde, ervaren docentonderzoekers zijn noodzakelijk voor de continuïteit en voor acquisitie. Hogescholen moeten promovendi en (gepromoveerde) docentonderzoekers vrijstellen om aan hun onderzoek, publicaties/proefschrift of (vervolg)projecten te werken. Ook de tweede geldstroom die nu beschikbaar is voor hbo-onderzoek, is te bescheiden. Wij hebben beiden ruime ervaring met het verwerven van externe financiering voor praktijkgericht onderzoek – zowel uit de tweede als derde geldstroom. Acquisitie van subsidies en onderzoeksgelden 'uit de markt halen' is zeker mogelijk, maar je moet er geen gouden bergen van verwachten. Ook Europese middelen

Ook de tweede geldstroom die nu beschikbaar is voor hbo-onderzoek is te bescheiden

zijn vaak lastig te verwerven. De concurrentie (ook tussen hogescholen onderling) is fel, de aanvraagprocedures zijn veeleisend en vrijwel alle financiers vragen een forse eigen bijdrage, zodat de netto-opbrengst vaak tegenvalt, wat samenwerking niet bevordert.

Een te sterke focus op externe financiering lijkt een door de ontwikkelingen ingehaalde aanpak van ‘bestuurders i.o.’, die gewend zijn aan onderwijsinvesteringen maar financiële risico’s rond onderzoek zo veel mogelijk willen vermijden. Bovendien kan een organisatie die sterk afhankelijk is van externe middelen weinig continuïteit bieden en kan ze getalenteerde onderzoekers niet blijvend aan zich binden. Bekostiging is uiteraard niet overal de oplossing voor, want er is ook winst te behalen door minder concurrentie en meer samenwerking tussen universiteiten en hogescholen (Commissie-Van Rijn, 2019).

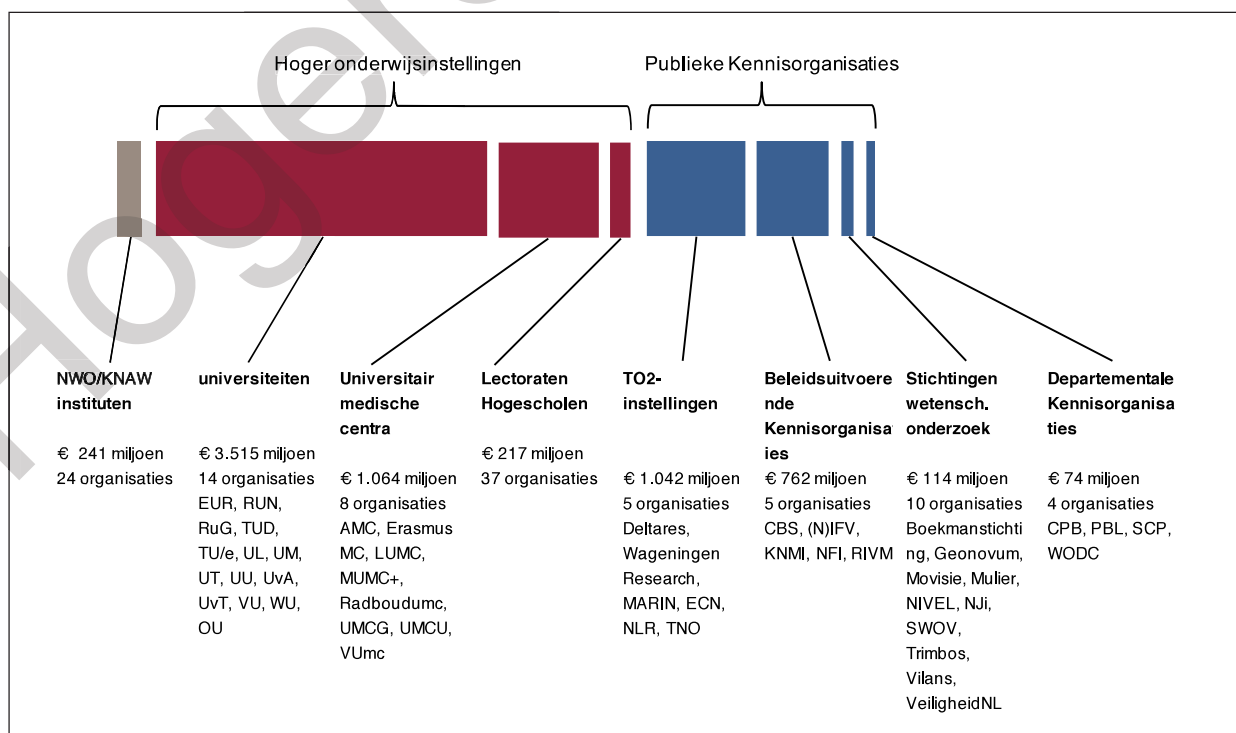
Toch moeten er voor het hbo wel meer onderzoeksmiddelen beschikbaar komen; ook de commissie-Van Rijn bepleit dat. Landelijk gezien is er verder nog altijd sprake van een zeer scheve verdeling van onderzoeksmiddelen tussen verschillende soorten kennisinstellingen (zie Figuur 2). Onderzoek aan hogescholen krijgt nu niet de financiering die het verdient maar wel zeer dringend nodig heeft; bij de uitreiking van de Deltapremie hebben wij dat bij de minister aan de orde gesteld. Daarnaast kan de transparantie over de hoeveelheid extra middelen die de hogeschool allocceert vanuit lumpsum beter. Kan deze bijdrage niet omhoog, nu het hbo er de komende jaren 10 procent extra budget bij krijgt?

Landelijk gezien is er nog altijd sprake van een scheve verdeling van onderzoeksmiddelen

Dan zou je (gepromoveerde) docent-onderzoekers bijvoorbeeld meer ruimte kunnen geven voor het versterken van de relatie onderzoek-onderwijs.

4. Ruimte

Een lector heeft mentale ruimte, vrijheid en tijd nodig om het lectoraat goed te kunnen ontwikkelen. Om aanvragen en publicaties te schrijven, mensen te enthousiasmeren voor de inhoud waar je als lector voor staat, om nieuwe contacten te leggen, maar bovenal om ideeën op te doen voor nieuw en verfrissend onderzoek. Die ruimte is dus cruciaal om te kunnen meebewegen met de ontwikkelingen, om de praktijk te beïnvloeden en veranderen, en om voorop

Figuur 2 De verdeling van middelen per type kennisinstelling (bron: Rathenau Instituut)

te lopen met nieuwe ideeën, inzichten en bewezen effectieve interventies.

Voor die ruimte is vooral bestuurlijk vertrouwen nodig. Door de vele wisselingen in diverse bestuurslagen is dat een aandachtspunt. De organisatie heeft als gevolg daarvan namelijk niet altijd een goed geheugen: wij moeten herhaaldelijk uitleggen wat we doen, wat dat oplevert en wat we daarvoor nodig hebben. Nieuwe directeuren en onderwijsmanagers beginnen vaak met een enorme kennisachterstand. Managers van andere hogescholen denken dat ze het systeem kennen, maar door de grote verschillen tussen hogescholen grijpen ze vaak mis, zeker in het begin. De opdracht voor bestuurders, managers en lectoren is om samen in gelijkwaardigheid vorm te geven aan praktijkgericht onderzoek, ieder vanuit zijn eigen rol en verantwoordelijkheid.

Naast ruimte voor een eigen koers en invulling van het onderzoek, is ook ruimte voor ontplooiing en voor de ontwikkeling van loopbaanpaden in onderzoek noodzakelijk. Op dit moment zijn er te weinig mogelijkheden bij hogescholen om carrière in het onderzoek te maken: voor gepromoveerden is er weinig perspectief buiten de terugkeer in het reguliere onderwijs. Met risico's op een *braindrain* of *bore-out* door overkwalificatie tot gevolg. We hebben dus financiële ruimte nodig: zaaigeld voor docenten met onderzoeksbelangstelling, frictiepotjes voor promovendi die meer tijd nodig hebben en *funding* voor postdoonderzoek en carrièrekansen voor *high potentials*. Onderzoek zou een duidelijke plaats moeten krijgen in functieprofielen, waardering en beoordeling. Bij beoordelingen zijn, naast het juiste perspectief (onderzoek, onderwijs, praktijk), ook het juiste niveau en de juiste nuance van belang. Allemaal broodnodig om niet alleen een bruisende lectoraatspiramide te bouwen, maar deze ook te bestendigen.

Ten slotte is er fysieke ruimte nodig. Lectoraten en kenniscentra zijn meestal niet opgenomen in huisvestingsplannen voor de langere termijn. Maar een vergaderhok driehoog-achter draagt niet bij aan de versterking van ons onderzoek. Lectoraten hebben rust en ruimte nodig, het

**Een vergaderhok
driehoog-achter draagt
niet bij aan de versterking
van ons onderzoek**

**Bestuurders zouden
ervaringen moeten
uitwisselen om
van elkaar te leren**

moeten rustige werkplekken zijn die in directe verbinding staan met de opleiding, met korte looplijnen. Verder hebben lectoren, in hun rol als boegbeeld, recht op statusdemarcatie: de ruimte moet uitstralen dat de hogeschool onderzoek belangrijk vindt en waardeert.

5. Ondersteuning

Lectoraten verdienen betere ondersteuning. De obstakels om onderzoek te doen in een hogeschoolbureaucratie zijn nog altijd groot en het ontbreekt te vaak aan slagkracht. Als ondernemende lector heb je daar veel last van: je moet van vele markten thuis zijn en bereid zijn je te verdiepen in *management & control*. Bovendien zijn de verschillen tussen hogescholen onderling ook op dit terrein erg groot; sommige hogescholen bieden een goed functionerende ondersteuning op het gebied van secretariael werk, project- en datamanagement of het verwerven van subsidies, maar dat is lang niet overal het geval.

Er is de afgelopen jaren heel wat geëxperimenteerd met organisatie modellen voor praktijkgericht onderzoek. Het zou goed zijn als bestuurders ervaringen uitwisselen en van elkaar leren welke aanpak bij ondersteuning werkt. Om een echte University of Applied Sciences te worden is blijvende investering in kwaliteit noodzakelijk – en dus in goed gefaciliteerde onderzoekers en lectoren, op uiteenlopende terreinen.

6. Lef

Zonder lef geen leven, en zeker geen goed lectoraat. Een functie als lector kun je alleen succesvol uitoefenen als je de moed hebt buiten de gebaande paden te treden. Hoe vaak wij niet hebben gehoord dat iets niet kan, niet mag, of niet de bedoeling is! Of het nu gaat om het aanstellen van onderzoekers, het flexibel inzetten van middelen of het realiseren van goede communicatie, er zijn altijd wel behoudende krachten actief.

Verantwoorde rebellie is dan het enige passende antwoord. Wie als lector braaf binnen de lijntjes blijft kleuren, zal geen impact kunnen realiseren. Een goede lector kan bovendien

niet alleen tegen een stootje, maar deelt ook uit. Als echte cultuurdrager van het hbo zal de lector per definitie lastig zijn, kritische vragen stellen en zich niet te veel aantrekken van heilige hbo-huisjes. Bestuurders en managers zouden er dus goed aan doen constructieve tegenspraak van lectoren te organiseren, faciliteren en zelfs aan te moedigen.

Echte stappen

Als ambassadeurs van praktijkgericht onderzoek gaan wij de hierboven genoemde knelpunten én oplossingen onder de aandacht brengen van bestuurders en beleidsmakers. De Deltapremie gaan we daar niet aan besteden; die zetten we in om de komende vijf jaar onze bestaande onderzoeksprogramma's door te ontwikkelen door middel van de aanstelling van postdocs en promovendi. Daarnaast willen we een impuls geven aan nieuwe, kansrijke projecten, die we samen met collega's uit onze kenniscentra en de praktijk vormgeven. Ook tot onze wensen behoort een gezamenlijk onderzoek naar de wijze waarop de (gebouwde) omgeving de vitaliteit en gezondheid van bewoners van stadswijken in Groningen en Rotterdam kan bevorderen.

Natuurlijk kunnen we al deze plannen niet alleen uitvoeren, en zeker niet louter met de middelen van de Deltapremie. Een half miljoen lijkt veel, maar is een druppel op de gloeiende plaat. Om echt stappen te kunnen zetten, zijn extra middelen voor praktijkgericht onderzoek noodzakelijk: vanuit de overheid, vanuit de hogescholen én vanuit het werkveld. Dat is een forse uitdaging, waarbij we beleidsmakers, bestuurders en managers hard nodig hebben. Dus aan de slag!

AnneLoes van Staa

is lector *Transities in Zorg aan de Hogeschool Rotterdam*

Mark Mobach

is lector *Facility Management en leading lector Kenniscentrum NoorderRuimte aan de Hanzehogeschool Groningen, en lector Ruimtelijke Omgeving en de Gebruiker aan De Haagse Hogeschool*

Wij bedanken Arian van Staa voor haar waardevolle bijdrage aan dit artikel.

Literatuur

- Borgdorff, H., Staa, A.L. van & van der Vos, J. Kennis in context. Onderzoek aan hogescholen. *Thema* 2007-5: 10-17.
- Commissie Evaluatie Kwaliteit Onderzoek (CEKO) (2019). *Brancherapport Praktijkgericht Onderzoek 2018. Feiten, cijfers en ontwikkelingen*. Den Haag: Vereniging Hogescholen.
- Commissie-Van Rijn (Adviescommissie Bekostiging Hoger Onderwijs en Onderzoek) (2019). *Wissels om. Naar een transparante en evenwichtige bekostiging, en meer samenwerking in hoger onderwijs en onderzoek*. Den Haag.
- Gageldonk, K. van. (2017). *Op zoek naar onderzoek. De totstandkoming van de onderzoeksfunctie in het hoger beroepsonderwijs*. Delft: Eburon.
- Gibbons, M., Limoges, C., Nowotny, H., Schwartzman, S., Scott, P. & Trow, M. (1994). *The New Production of Knowledge: The Dynamics of Science and Research in Contemporary Societies*. Londen: Sage.
- Griffioen, D. (2019). Promoveren in het Nederlandse binaire stelsel. *Practicus of academicus. Thema* 2019-5: 58-63.
- Jongbloed, B., Boer, H. de, Kaiser, F. & Vossensteyn, H. (2018). *Bekostiging van het Nederlandse hoger onderwijs: kostendeterminanten en varianten*. Onderzoek uitgevoerd in opdracht van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. Augustus 2018. Kenmerk: C18BJ090.
- Jonge, J. (2016). *Feiten & Cijfers. Praktijkgericht onderzoek bij lectoraten van hogescholen*. Den Haag: Rathenau Instituut.
- Knecht, S. de (2020). 'Ik wilde dat mijn onderzoek betekenis zou krijgen in de echte wereld'. Interview met Sandra Beurskens. *ScienceGuide*, 10 januari 2020.
- Mobach, M.P. (2009). *Een organisatie van vlees en steen*. Assen: Koninklijke van Gorcum.
- Vereniging Hogescholen (2015). *Brancheprotocol Kwaliteitszorg Onderzoek 2016-2022. Kwaliteitszorgstelsel Praktijkgericht Onderzoek Hogescholen*. Den Haag, 2015.
- Vereniging van Universiteiten & Vereniging Hogescholen (2019). *Position paper VSNU-VH doorontwikkeling binair stelsel*. Den Haag, 2019.

Noot

- ¹ De colleges van bestuur van hogescholen mochten elk één lector nomineren voor de Deltapremie. Partners vanuit praktijk, onderwijs en onderzoek moesten deze voordracht ondersteunen. In totaal zijn er negentien voordrachten gedaan, waaruit de twee winnaars werden gekozen. De onafhankelijke beoordelingscommissie bestond uit vertegenwoordigers uit de wetenschap, het maatschappelijk middenveld en het bedrijfsleven. De beoordeling vond plaats op basis van eerder behaalde resultaten op het terrein van kennisontwikkeling in het perspectief van innovatie van de praktijk en het onderwijs (Standaard 4 Brancheprotocol Kwaliteitszorg Onderzoek; Vereniging Hogescholen, 2015). Zie ook deltapremie.nl.